

Cele lekcji – wymagania ogólne

- ◆ ustalenie znaczenia pojęć „wiara” i „religia”;
- ◆ nabywanie zdolności wyszczególniania elementów wiary i religii.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- ◆ wyjaśnia pojęcia „wiara” i „religia”;
- ◆ odwołując się do przykładów z życia, charakteryzuje człowieka wierzącego i/lub religijnego;
- ◆ wskazuje nielogiczność stwierdzenia: „jestem wierzący, ale niepraktykujący”.

Wartości

- ◆ świadoma postawa człowieka wierzącego i religijnego.

Propozycja realizacji

Wprowadzenie

Nauczyciel zapisuje na tablicy wyrazy „religia” i „wiara”. Prosi uczniów o zapisanie obok różnych skojarzeń z tymi słowami. Można skorzystać z chmury wyrazowej umieszczonej w podręczniku. W ten sposób powstają zagadnienia, do których katecheta będzie się odwoływał w dalszym toku lekcji (można je na bieżąco podkreślać).

Rozwinięcie tematu

Metoda – dyskusja dydaktyczna. Nauczyciel wyjaśnia różnicę między wiarą a religią, odwołując się do pola i obwodu dowolnej figury geometrycznej. Wiara to przeświadczenie o istnieniu Boga oraz relacja między człowiekiem a Bogiem. To pole figury, sens religii i wierzeń. Religia to zbiór prawd wiary, system wierzeń i praktyk określający wiarę. To obwód figury, który opisuje i zabezpiecza to, co jest w środku.

Jaki przedmiot występuje w planie zajęć szkolnych: religia czy wiara? W szkole mamy lekcje religii, a nie wiary. Wiary uczymy się w rodzinie, a rozwijamy ją w Kościele, podczas spotkań duszpasterskich. W szkole uczymy się religii, aby poznać i zrozumieć chrześcijaństwo.

Metoda – praca z tekstem podręcznika. Nauczyciel stawia pytanie: Jaka jest różnica między sformułowaniami: „wierzę w Boga” i „wierzę Bogu”? Następnie analizuje podpunkty opisujące wiarę (podręcznik s. 127).

Podsumowanie: wiara to odpowiedź człowieka na dar od Boga, nawiązanie z Nim relacji opartej na zaufaniu. Z tej relacji może wypływać postawa religijności, czyli praktykowania wiary.

Metoda – praca w grupach. Nauczyciel dzieli klasę na cztery grupy. Zadaniem każdej jest przygotowanie listy cech wskazanej osoby oraz dwóch przykładowych wypowiedzi, które mogą być uznane za charakterystyczne dla tej osoby cytaty. Następnie uczniowie prezentują wyniki pracy. Opisywane osoby to:

- wierzący, niepraktykujący;
- praktykujący, niewierzący;
- wierzący, praktykujący;
- niewierzący, niepraktykujący.

Podsumowanie: istnieją różnice w postawie człowieka wierzącego i religijnego.

Zakończenie

Każdy człowiek zaproszony jest przez Boga do wiary – bardzo indywidualnej relacji z Nim, opartej na zaufaniu, poczuciu bezpieczeństwa i pewności Jego istnienia. Praktykowana wiara ma swoje odbicie w codzienności. Podobnie jak nie można być wegetarianinem, tyle że niepraktykującym.

Notatka

Wiara to odpowiedź człowieka na dar od Boga, nawiązanie z Nim relacji opartej na zaufaniu. Z tej relacji może wypływać postawa religijności, czyli praktykowania wiary.

Praca domowa

1. Korzystając z różnych źródeł, zdefiniuj, kim jest ateista.
2. Praca dodatkowa, dla kreatywnych: napisz esej, w którym wyjaśnisz, dlaczego ludzie przestają wierzyć w Boga.

Korelacja z edukacją szkolną

- ◆ etyka – potrzeba religijności.